

[Hans Jacob Sørensen.]

har været i Stand til at handle efter roligt og nøgternt Overlæg. Og naar de Folk derovre faar de rigtige Oplysninger om, hvilke Fordele den nye Tjenestemandsløve kan komme til at betyde for Statsadministrationen i Forhold til den gamle, vil der ikke være nogen derovre, der tager fejl af, hvilken af de Love de skal vælge. Nu er det ærede Medlem Hr. Nissen jo en meget venlig Mand og en Mand, der er ældre i Aar end jeg, men som Politiker har jeg større Anciennetæt end det ærede Medlem Hr. Nissen. Og saa vil jeg gerne give ham det gode Raad, at han rejser over til vore Landsmænd og søger at forklare dem, hvad det er, det her drejer sig om. Det ærede Medlem Hr. Nissen kan sikkert selv lære at forstaa det, og naar han har gjort det, kan han ogsaa sagtens lære vore Landsmænd at forstaa det. Det skal ingen Vanskelighed volde.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen var inde paa en Række Betragtninger, som jeg gerne vil vende tilbage til under Henvendelsen til den højtærede Finansminister. Men der er dog en Ting, jeg her maa sige i første Omgang til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, nemlig at jeg selvfølgelig maa erkende, at det var en grusom Nedsabling, det ærede Medlem forsøgte overfor Postmester Hagbart Berg. Men nu kan jeg tænke mig, at der, efter at det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen i Gaar Aftes er vendt hjem fra Kamppladsen og i Fred og Ro maaske har gennemgaaet Nedsablings-scenen, har foresvævet det ærede Medlem noget om, at han i adskillige Forsamlingshuse og Mødesale under forskellige Situationer op til Valgdagen den 24. April 1929 har hørt Sætninger i Retning af at tage fra de fattige og give til de rige og tage fra de smaa og give til de store. Jeg har ikke set Referat af det Møde, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen hentydede til; men jeg kunde tænke mig, at det var den fuldkommen ansvarløse Agitation, som de to nuværende Regeringspartier førte som Opposition indtil Valget i 1929, der netop har givet Udgangspunkt for den Tale, som Postmester Hagbart Berg har holdt.

Den højtærede Finansminister var igen i Dag inde paa at tale om det Særstandpunkt, som Landstingsmand Stensballe og jeg har taget med Hensyn til Betingelserne for Forhandlingsret, og man kan godt sige med Hensyn til Mulighederne for Udvidelse af Forhandlingsretten for Tjenestemændene. Den højtærede Finansminister gjorde her Betragtninger gældende, der er i høj Grad

almindelige indenfor det danske Socialdemokrati. Den højtærede Finansminister holdt paa, at ogsaa i de faglige Organisationer skulde man have Adgang til at dyrke de politiske Spørgsmaal og handle efter det, som man med Hensyn til det sidste fandt rigtigt. Jeg forudser imidlertid, at vi staa overfor en Tid, i hvilken ogsaa det danske Socialdemokrati vil komme til at revidere sine Anskuelser paa dette Omraade. Jeg ved jo godt, at Socialdemokratiet har ment, at det var af overmaade Betydning, at man kunde holde det ved lige, at efterhaanden som Fagorganisationerne voksede, blev de ogsaa socialdemokratiske indstillede. Det er jo saaledes, at det i stor Udstrækning er de samme Folk, der optræder som Fagorganisationsledere og samtidig som politiske Ledere. Jeg er ikke sikker paa, at Socialdemokratiet kan blive ved at opretholde den Opfattelse, at det er det rigtige. Der synes mig at være meget, der tyder paa, at det, der kunde synes at være en Styrke, maa man forudse netop kan blive en Svaghed i den kommende Tid. Og i hvert Tilfælde er det givet, at saaledes som der er blevet drevet Politik indenfor visse Tjenestemandorganisationer i de senere Aar, og hvorved man paa forskellig Maade har søgt at lægge Pres paa Organisationens enkelte Medlemmer, kan det ikke blive ved at gaa. Den højtærede Finansminister syntes ikke at tillægge det, der er sket i de senere Dage, særlig Betydning. Jeg overvurderer heller ikke Betydningen af Sprængningerne. Men jeg har set saa mange Udtalelser af rolige, fornuftige Folk indenfor Tjenestemandskredse, gaaende ud paa, at man ikke længere vil finde sig i den Sammenblanding, at det for mig er Bevis paa, at vi er ved at staa overfor ændrede Forhold paa dette Felt. Og den højtærede Finansminister kunde heller slet ikke imødegaa den Paastand, som jeg fremsatte i Gaar, at saaledes som det er i Øjeblikket med Hensyn til Tjenestemændenes Forhandlingsret gennem de nu anerkendte Organisationer, maa man sige, at Tjenestemændenes Organisation har en Monopolstilling. Der er ikke en Tjenestemand, der kan faa forebragt sine Interesser for den øverste Administration, uden at hans Sag skal gaa igennem Organisationens, uden at han altsaa skal være Medlem af Organisationens. Og der mener jeg, det er fuldt ud rigtigt at sige: Vi bør i Fremtiden indrette Forholdene saaledes, at de Organisationer, der faar Forhandlingsret, kan Tjenestemændene gaa ind i uden at skulle staa overfor et eventuelt Pres i politisk Henseende, uden eventuelt at skulle ofre til en Sag, som slet ikke er